

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.027/2020/10.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
 . Bögös Fruzsina előadó bíró
 . Szilas Judit bíró

A felperes: Felperes neve
(**cím**)

A felperes képviselője: . Takács Dóra ügyvéd
(**cím**)

Az alperes: Országos Idegenrendészeti
Főigazgatóság
(**cím**)

Az alperes képviselője: . Tóth Bernadett kamarai jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:ővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság
44.K.32.767/2019/17. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.32.767/2019/17. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget;
- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A vietnámi állampolgárságú felperes 2004-ben érkezett Magyarországra, majd 2005. január 5. napján megszületett **H. A.** magyar állampolgár gyermeke, akire tekintettel 2007. december 19. napján tartózkodási kártya került a felperes részére kiállításra, amely 2012. december 11. napjáig

volt érvényes.

- [2] A felperest a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 178. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer birtoklásának büntette miatt a Fővárosi Törvényszék ... napján ... számú elsőfokú, majd a Fővárosi Ítéltábla ... napján ... számú másodfokú ítéletével 6 év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélte. A felperest a régi Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kínálással, átadással, forgalomba hozattal, kereskedéssel jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete miatt a Fővárosi Ítéltábla ... számú másodfokú ítéletével 7 év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélte. A Fővárosi Törvényszék ... számú ítéletével a két ítéletet összbüntetésbe foglalta és a felperest 9 év letöltendő szabadságvesztésre ítélte. A felperest 2017. december 9. napján feltételes szabadságra helyezték.
- [3] A felperes 2018. január 5. napján tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelmet terjesztett elő a ...-én született, **B. L. T.**, magyar állampolgár gyermekére tekintettel, amely kérelem megismételt eljárásban másodfokon is elutasításra került (... napján kelt, ... számú határozattal), s amely ellen benyújtott keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ... számú ítéletével elutasította.
- [4] A felperes 2019. január 9. napján a harmadik országbeli állampolgárok személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.), valamint a Harmtv. végrehajtásáról szóló 114/2007. (V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) alapján **S. N.** magyar állampolgár családtagra hivatkozással családi együttélés biztosítása célú tartózkodási engedély kiállítása iránti kérelmet terjesztett elő a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóságán (a továbbiakban: elsőfokú hatóság).
- [5] A felperes 2019. március 14. napján tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelmet nyújtott be román állampolgárságú gyermekére, **K. L. T.-re** tekintettel. Az elsőfokú hatóság ... számú határozatával a kérelmet elutasította, a felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az az ellen benyújtott fellebbezést elutasította.
- [6] A magyar állampolgár családtagra hivatkozással benyújtott, családi együttélés biztosítása célú tartózkodási engedély kiállítása iránti kérelem tárgyában az elsőfokú hatóság a Vhr. 50. § (1) bekezdése alapján megkereste a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (a továbbiakban: BRFK), amely 01000/5513/2019. ált. számú véleményében ismertette a felperes ellen folyamatban volt büntetőeljárásokat és az azokban hozott ítéleteket, és azok alapján akként foglalt állást, hogy a felperes tartózkodása valódi súlyos és közvetlen veszélyt jelent Magyarország közrendjére és közbiztonságára. Mindemellett a BRFK a felperes magyar állampolgárságú kiskorú gyermekeire tekintettel a felperes kiutasítását, illetve beutazási és tartózkodási tilalom elrendelését nem javasolta.
- [7] Az elsőfokú hatóság 2019. március 25. napján kelt, 106-1-1857/26/2019-T. számú határozatával a felperes családi együttélés biztosítása céljából benyújtott tartózkodási engedély iránti kérelmét elutasította, a felperest a Harmtv. 42. § (1) bekezdése és a 43. § (2) Bekezdés b) pontja alapján az Európai Unió tagállamainak területéről Vietnám területére kiutasította, megállapítva, hogy Vietnám biztonságos származási országnak tekinthető. Határozatának indokolásában a felperes családi kapcsolatát formálisan megállapította, a felperes megélhetését és lakhatását azonban nem fogadta el igazoltnak, megállapította továbbá, hogy az egészségügyi ellátás költségeinek fedezetével nem rendelkezik, továbbá, hogy a felperes valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent Magyarország közbiztonságára.
- [8] A felperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban az alperes megkeresésére az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) 29000/15555/2019.ált számú véleményében a felperes családi együttélés biztosítása célú tartózkodási engedély kiadását nem javasolta, mivel álláspontja szerint a felperes tartózkodása veszélyeztetné Magyarország közbiztonságát. Indokolásul a felperes által elkövetett bűncselekményekre, a felperes elítéléseire hivatkozott, és arra, hogy azok alapján megállapítható, hogy a felperes nem tanúsít jogkövető magatartást, három éven belül, büntetőeljárás hatálya alatt követett el ugyanolyan súlyos, kábítószerrel kapcsolatos

bűncselekményt, ezért álláspontja szerint a felperes személye valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent Magyarország közrendjére.

- [9] Az alperes 2019. július 10. napján kelt 106-T-14631/8/2019 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta és a felperest Vietnám területére kiutasította. Határozatának indokolásában hivatkozott az ORFK véleményére és rögzítette, hogy a döntése során figyelemmel volt a Kúria 2/2015. KJE számú jogegységi határozatában foglaltakra is. Hangsúlyozta, hogy a felperes a beutazását követően nem tanúsított jogkövető magatartást, a fogadó állam területén eltöltött idő önmagában nem jelenti a társadalomba való sikeres beilleszkedést. Az a tény, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás indult, ránézve marasztaló ítélet született, a társadalmi integráció csekély mértéket támasztja alá. Kiemelte, hogy a rendvédelmi szerv ennek megállapítására különleges szakértelemmel rendelkezik, ezt pedig az alperes hangsúlyosan értékelte. Kiemelte, hogy az eljárása során nem merült fel olyan adat, amely alapján az álláspont megkérdőjelezhető lett volna. Rögzítette azt is, hogy mivel a Harmtv. 18. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt rendelkezés szerint a felperes nem felel meg a 13. § (1) bekezdés a), c)-i) pontjaiban foglalt feltételeknek, a tartózkodás további feltételeinek vizsgálatától eltekintett.

A kereseti kérelem és az alperesi védírat

- [10] A felperes keresetében az alperes határozatának elsőfokú határozatára kiterjedő megsemmisítését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte.
- [11] Az alperes védíratában a határozatában foglaltak fenntartásával a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [12] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította.
- [13] Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek által nem vitatottan a felperest jogerősen 9 év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélték, a felperes 2017. december 9. napján feltételesan szabadult. Kiemelte, hogy mivel az alperes a Harmtv. 13. § (1) bekezdés h) pontja alapján azt állapította meg, hogy a felperes veszélyt jelent Magyarország közrendjére, közbiztonságára, már nem kellett vizsgálnia a tartózkodás egyéb feltételeit, mert annak eredménye értelemszerűen a döntést nem befolyásolta volna. Kifejtette, hogy a Vhr. alapján a közbiztonság tekintetében a hatóság a rendőrség véleményét kéri, a vonatkozó jogszabályok tételesen meghatározzák, mely esetekben kell bevonni a szakhatóságot, a közrendvédelmi kérdés azonban nem tartozik e körbe, abban a rendőrség véleményét nyilvánít. Helytállónak fogadta el erre tekintettel a felperes azon érvelését, amely szerint a rendőrség véleménye csak egy bizonyíték a bizonyítékok sorából. A rendőrhatalóság véleménye alapján megállapította, hogy az alperes határozatában a felperes hivatkozásával szemben rögzítette a felperes személyi körülményeit, és a rendőrség véleményét hangsúlyosan vonta értékelésbe. Ítéleti érvelése szerint az alperes döntésében helytállóan, az okszerűség elvét figyelembe véve emelte ki, hogy a felperest súlyos bűncselekmény miatt ítélték el, ez pedig a társadalmi integráció csekély mértékét támasztja alá, emellett a társadalom jogosan várja el, hogy a felperes jogkövető, példamutató magatartást folytasson, és kerülje a jogszabálysértést. Kiemelte, hogy a rendvédelmi szerv rendelkezik szakértelemmel annak megítélésére, hogy a felperes valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent-e Magyarországra. A kétszeres értékelés tilalmával kapcsolatban az Alkotmánybíróság 8/2017. (IV.18.) AB határozatában foglaltakat tekintette irányadónak, idézve, hogy az „Alkotmánybíróság értelmezésében - összegezve eddigi gyakorlatát, illetve felhasználva a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusokban kikristályosodott mércét - az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése tekintetében egy eljárás abban az esetben

büntető jellegű, ha valamely természetes személy által megvalósított jogellenes cselekmény miatti felelősségre vonásra irányul, amennyiben az eljárás során alkalmazandó jogkövetkezmény büntetésnek minősül, azaz - célját és hatását tekintve - megtorló jellegű és prevenciót szolgáló joghátrány." Annak vizsgálata során, hogy büntető jellegű szankció alkalmazására sor került-e, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli határozatban az idegenrendészeti hatóság azt állapította meg, hogy a felperes a tartózkodási engedély kiadásának feltételeit nem teljesítette, ezért kötelezte a felperest arra, hogy az Európai Unió területét hagyja el és kiutasította Vietnám területére. A Harmtv. 42. § (1) bekezdésére és a 43. § (2) bekezdés b) pontjára utalva megállapította, hogy mivel a felperes nem teljesítette a tartózkodási engedély feltételeit, az alperesnek a felperest ki kellett utasítania. Hangsúlyozta, hogy kizárólag abban az esetben lehet szó büntető jellegű szankcióról, ha az alperes beutazási és tartózkodási tilalmat rendelt volna el, erre azonban nem került sor, azt egyébként maga a jogalkotó is kizárta és megtiltotta a Harmtv. 45. § (7) bekezdésében. A tartózkodási feltételek hiányának megállapítása, és az Unió elhagyására kötelezés, az idegenrendészeti eljárásban történő kiutasítás álláspontja szerint nem tekinthető büntető jellegű szankciónak, így - az Alkotmánybíróság fenti határozatában foglaltakra figyelemmel - nem tiltott, hogy annak közvetett oka olyan bűncselekmény legyen, amely miatt a felperes büntetőjogi felelősségét már megállapították. Alaptalannak tartotta a felperes nemzetközi egyezményekre, uniós jogra és gyermekvédelmi jogszabályokra, egyezményekre történő hivatkozásait, mivel a tartózkodási engedély elutasításának kogens jogszabályi rendelkezés alapján helye volt, így a hivatkozások nem relevánsak. A felperes azon hivatkozását sem fogadta el, hogy a rendőrhatalmának véleményének ugyanúgy tartalmaznia kell az indoklást, mert az alperes egyértelműen rögzítette a döntés alapját, az indokokat, és hogy milyen súllyal számított a rendőrség véleménye. Utalt arra, hogy a peres eljárás tárgya az alperes határozatának felülvizsgálata és nem a rendőrségi vélemény felülvizsgálata. Megállapította, hogy az alperes a közigazgatási hatósági eljárás alapelveit figyelembe vette, a felperes által felhívott elvek nem sérültek. Rámutatott arra, hogy az alperes nem mérlegelési jogkörében hozta meg döntését, így a Kp. 85. § (5) bekezdésének való megfelelés nem vizsgálendő. Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. §-ának és Harmtv. 87/M. §-ának sérelme sem állapítható meg, az alperes döntése jogszabályszerű, mert a tényállást megfelelően tisztázta, abból helyes következtetést vont le. A felperes által hivatkozott új körülmény vizsgálatát mellőzte, figyelemmel arra, hogy a per tárgya a közigazgatási tevékenység megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján az alperes döntésének felülvizsgálata.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [14] A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak megsemmisítését, és a keresetnek történő helyt adást kérte. Kifogásolta, hogy az ORFK egyéni helyzetének és körülményeinek ismerete nélkül tett megállapításokat a javaslatában, kizárólag azért, mert a nyilvántartásban szerepelt a neve, azonban az ügyekhez kapcsolódóan semmilyen indoklást nem fűzött a javaslatában arra vonatkozóan, hogy ezen cselekmények miatt miért veszélyes Magyarország közrendjére, közbiztonságára, az alperes pedig a tartózkodás további feltételeit nem vizsgálta, az elutasító döntését kizárólag az ORFK véleményére tekintettel hozta meg. Előadta, hogy mind a helyszíni ellenőrzésen tapasztaltak, mind az engedélyezési eljárás alkalmával tartott meghallgatáson elmondottak alkalmasak annak alátámasztására, hogy a felperes és férje között fennáll az életközösség. Utalt arra, hogy

Magyarországon él továbbá a román, vagyis EGT- állampolgár gyermeke is, azonban a perbeli határozatokkal elbírált kérelme a gyermeke ügyében az apasági vélelem megdöntését megelőzően került benyújtásra. Azt követően, hogy a gyermeke státusza rendezésre került, jogkövető módon, a jogszabályoknak megfelelően benyújtotta a tartózkodási kártya iránti kérelmét, amely folyamatban van az alperes előtt, így arról neki hivatalos tudomása van, ezért álláspontja szerint a perbeli alperesi határozat idő előtt született, az eljárás felfüggesztésének lett volna helye, mert a másik az ügyben való döntés a perbeli eljárás előkérdésének minősül, mert kizárólag az alapján állapítható meg, hogy a Harmtv. vagy az Szmtv. hatálya alá tartozik. Arra is hivatkozott, hogy a kisfia román, a kislánya magyar állampolgár, a tartózkodási engedély megléte nélkül a gyermekei családi élet és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jogai sérülnének.

- [15] Előadta, hogy **K. L. T.** apját bűncselekmény elkövetésével gyanúsítják, így a Váci Fegyház és Börtönben tartózkodik. Amennyiben a fia szülői felügyeleti jogát egyedül ő tudja ellátni, szükséges a magyarországi tartózkodása, mert az apja személyi szabadsága korlátozva van. Álláspontja szerint a korábban általa elkövetett bűncselekményekből nem lehet analóg módon következtetést levonni, különös figyelemmel arra, hogy azóta hosszú idő telt el. Kifogásolta, hogy a személyes körülményeivel kapcsolatban megállapítottakról, továbbá a meghallgatás során elmondottakból a határozatban nem került rögzítésre semmi, az alperes a döntését kizárólag az ORFK véleményére alapította. Hangsúlyozta, hogy az ORFK véleményében nevesített esetekben az eljáró bíróság nem rendelt el kiutasítást vele szemben, tehát az összbüntetésbe foglalt 9 év börtönben letöltendő szabadságvesztés az eljáró bíróság álláspontja szerint az elkövetett cselekménnyel arányos, további szankcionálás nem szükséges. Állította, hogy az alperes megsértette a Harmtv. 45. (7) bekezdését, mert felülírta a büntetőbíróság döntését. Érvelése szerint az alperesnek mérlegelnie kellett volna, hogy a bűncselekmények elkövetésétől mennyi idő telt el, a családi kapcsolatait, a bűncselekmények óta az életében beállt változásokat, azt a tényt, hogy a családi kapcsolatai teljes mértékben rendezettek, hogy nem jelent indokolatlan terhet Magyarország szociális ellátórendszerére, hogy Magyarországon él a gyermeke. A bíróság az akkori helyzetét megítélve sem szabott ki vele szemben kiutasítás büntetést, a mostani helyzet pedig az akkori helyzethez képest pozitívan változott. Utalt arra is, hogy az alperes rögzítette határozatában, hogy nem merült fel olyan adat, amely az ORFK véleményét megkérdőjelezné, és kiemelte, hogy az alperes éppen azokat az adatokat nem vette figyelembe, nem mérlegelte, amelyek kizárólag az alperesnek álltak rendelkezésére. Előadta, hogy jogkövető módon él, nem került összetűzésbe a törvénnyel a büntetését követően, a családi kapcsolatai rendezettek, a férjével a közös jövőjüket tervezik. Álláspontja szerint más adat, tény így nem is merülhetett volna fel.

Hangsúlyozta, hogy az alperesnek az ORFK javaslatát mint egy lehetséges bizonyítási eszközt kell figyelembe vennie és azt a többi bizonyítékkal együtt, egyenként és összességében kell értékelnie és nem egyetlen következtetést levonni az előéletéből, miszerint ha valaki korábban megszegte a törvényt, a jövőben is meg fogja szegni. Kifogásolta, hogy az alperes mellőzte az egyedi mérlegelést, az ORFK a véleményben pedig kizárólag felsorolta, hogy milyen eljárások voltak folyamatban, amelyek kapcsán a büntetést már letöltötte, ezen túlmenően azonban nem indokolta meg, hogy mindezek alapján miért indokolt a kiutasítás, milyen okból veszélyes Magyarország közrendjére, közbiztonságára. Álláspontja szerint az ORFK javaslatára ugyanúgy vonatkoznak a döntés ismérvei, így az indokolási kötelezettség is, mert az mérlegelési jogkörben született. Ezt támasztja alá a Harmtv. 87/M. §-a, illetve a Kp. 85. § (5) bekezdése is. Utalt továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikkének 2. pontjában foglaltakra, és az EJEB Lupsa c. Románia ügyben, 2006. június 8. napján született 10337/04. számú ítéletére, a családok védelméről szóló 2011. évi CCXI. törvény 13. § (1) bekezdésére, az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére. Érvelése szerint amennyiben el kellene hagynia Magyarországot, úgy ezen jogok súlyosan sérülnének. Kiemelte, hogy ezen jogszabályok nem kizárólag magyar állampolgárokra vonatkoznak, hanem bárkire, aki Magyarország területén tartózkodik. Azt állította, hogy az alperes nem tett eleget az Ákr. és a Harmtv. által támasztott azon követelménynek, hogy az eljárása során a hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja. Utalt végül arra, hogy a közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A hatóság ügyintézője jóhiszeműen, továbbá a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos érdekét szem előtt tartva jár el.

- [16] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Arra hivatkozott, hogy az ítélet rögzítette, hogy mivel az alperes a Harmtv. 13. § (1) bekezdés h) pontjára alapította a döntését, így nem kellett vizsgálnia a felperes tartózkodásának egyéb feltételeit. Kiemelte, hogy határozatában rögzítette a felperes személyes körülményeit, ezen felül pedig hangsúlyosan értékelte az ORFK véleményét. Kifejtette, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdésében rögzített kétszeres büntetés tilalma nem tiltja, hogy valakivel szemben ugyanazon jogellenes cselekménye miatt több, más jogágba tartozó, eltérő funkciójú eljárást folytassanak le és ezek eredményeként jogkövetkezményt alkalmazzanak. Utalt a Kúria 2/2015. KJE számú jogegységi határozatában foglaltakra, és arra, hogy a kétfokú eljárás során, figyelemmel a szakkérdésben kellő szakértelemmel

rendelkező BRFK, illetve ORFK szakvéleményében is foglaltakra, megállapítást nyert, hogy a felperes beutazását követően nem tanúsított jogkövető magatartást. Tekintettel arra, hogy a rendvédelmi szerv különleges szakértelemmel rendelkezik annak megítélésére, hogy a rendelkezésére álló információk alapján a felperes valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelent Magyarország közrendjére és közbiztonságára, ezért a döntése meghozatala során hangsúlyosan értékelte a rendvédelmi szerv véleményét. Hangsúlyozta, hogy a felperes tartózkodási kártya kiállítására iránti kérelme nem tárgya a perbeli eljárásnak.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [17] A felperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint nem alapos.
- [18] A Harmtv. 17. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben is alkalmazandó 13. § (1) bekezdése meghatározza, hogy a harmadik országbeli állampolgár száznegyven napon belül kilencven napot meghaladó időtartamig mely feltételek teljesítése esetén tartózkodhat Magyarország területén. Ezen jogszabályhely h) pontja alapján tartózkodási engedélyt az kaphat, akinek - többek között - beutazása vagy tartózkodása nem veszélyezteti Magyarország közrendjét, közbiztonságát. Az eljáró idegenrendészeti hatóságok a Vhr. 50. § (1) bekezdése alapján megkeresték a BRFK-t, illetve az ORFK-t, mint a közrend és a közbiztonság körben szakértelemmel rendelkező rendvédelmi szerveket, abban a körben, hogy a felperes tartózkodása veszélyezteti-e Magyarország közrendjét, közbiztonságát. Az idegenrendészeti eljárás során mindkét fokú rendvédelmi szerv akként nyilatkozott, hogy a felperes tartózkodása Magyarország közbiztonságát veszélyezteti. E véleményeket az eljáró idegenrendészeti hatóságok, majd az elsőfokú bíróság is helyesen tekintette döntő bizonyítékként a felperes magyarországi tartózkodási jogosultságnak megszerzésére irányuló eljárásban. A felperes súlyos cselekményeket követett el, három éven belül, büntetőeljárás hatálya alatt követett el újabb, kábítószerrel összefüggő bűncselekményt, amely miatt a büntetőbíróság őt mindkét alkalommal fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélte, a felperes közbiztonságra veszélyességét ezen tények kellően alátámasztják.
- [19] A Harmtv. 13. § (1) bekezdés h) pontjának vizsgálata körében a Kúria megállapítja, az, hogy a BRFK és az ORFK a felperes közbiztonságra veszélyessége körében kizárólag a bűncselekmények elkövetését értékelte, nem jogsértő, mert közrendvédelmi és közbiztonság-védelmi szempontból a felperes által elkövetett bűncselekmények bírnak jelentőséggel, az pedig egyértelműen kitűnik a véleményekből, hogy a felperes által elkövetett bűncselekmények miatt állapították meg a rendvédelmi szervek, hogy a felperes tartózkodása veszélyezteti Magyarország közrendjét és közbiztonságát. Az ORFK véleményét tehát a szükséges mértékben megindokolta, egyebekben pedig a bíróságok az alperes határozatának

jogszerűségét vizsgálják.

- [20] A Kúria rámutat továbbá arra, hogy a Harmtv. 13. § (2) és (3) bekezdései meghatározzák, hogy az (1) bekezdés szerinti tartózkodási feltételek teljesítése alól mely kivételes esetekben lehet mentesülni, így a (2) bekezdése szerint nemzetközi kötelezettség teljesítése céljából, halaszthatatlan humanitárius okból vagy nemzeti érdekből, azonban ez esetben is csak kivételesen. Emellett a (3) bekezdés kimondja, hogy az a harmadik országbeli állampolgár, aki rendelkezik valamely, az (1) bekezdés b) pontjában felsorolt engedéllyel, mentesül az (1) bekezdés c)-g) pontjában foglalt feltételek igazolása alól. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a Harmtv. még a kivételt megállapító (3) bekezdésben is megköveteli, hogy a harmadik országbeli állampolgár tartózkodása ne veszélyeztesse - többek között - Magyarország közbiztonságát, mert az (1) bekezdés h) pontja szerinti feltétel teljesülését ez esetben is előírja. Megállapítandó tehát, hogy a közbiztonság- és közrendvédelmi kötelezettség teljesítése alól még kivételes esetben sem lehet mentesülni, a felperes egyebekben pedig e kivételi szabályoknak való megfelelését nem igazolta.
- [21] A felperes által hivatkozott családi körülmények (a felperes és férje közötti életközösség, továbbá, hogy EGT-állampolgár gyermeke Magyarországon él) vizsgálata a perbeli esetben nem volt lehetséges, mert a Harmtv. a 13. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesítése körében a (2) és (3) bekezdésekben meghatározott kivételi szabályokon túl további méltányosságot a jogszabály nem enged.
- [22] A kétszeres értékelés tilalma körében a Kúria az alábbiakra mutat rá. A perbeli esetben a felperes a Harmtv. 13. § (1) bekezdés h) pontja szerinti tartózkodási feltételt nem teljesíti, tekintettel arra, hogy tartózkodása veszélyezteti Magyarország közbiztonságát. A Harmtv. a tartózkodási feltételek nem teljesítése esetére az idegenrendészeti hatóság részére mérlegelés nélkül alkalmazandó, kógens jogkövetkezményként írja elő a harmadik országbeli állampolgár kiutasítását. A perbeli esetben a felperest nem közvetlenül az általa elkövetett bűncselekmények következtében utasította ki az idegenrendészeti hatóság, hanem azért, mert a felperes a tartózkodási feltételeket nem teljesíti, így a Harmtv. 45. § (7) bekezdése nem sérült. E körben hangsúlyozza a Kúria, hogy az állam szuverén joga eldönteni, hogy mely feltételek fennállása esetén biztosít a harmadik országbeli állampolgár részére tartózkodási jogosultságot. Elvitathatatlan joga egy államnak a társadalom tagjai irányában fennálló védelmi kötelezettsége okán az is, hogy úgy rendelkezzen, aki Magyarország területén tartózkodási joggal rendelkezik tartsa tiszteletben a jogrendet, ne veszélyeztesse magatartásával se a közrendet, se a közbiztonságot, különben elveszíti az itt tartózkodáshoz való jogát, illetve ilyen jogosultság részére nem biztosítható. Az állami szuverenitás része az is, hogy harmadik országbeli állampolgár adott állam területén

csak akkor jogosult ott tartózkodni, ha erre jogcímmel, engedéllyel rendelkezik, ennek hiányában az adott állam területét el kell hagynia. A perbeli esetben a felperes kiutasítása nem a bűnelkövetéshez fűződő szankció, hanem az állam szuverenitásának gyakorlása körében a tartózkodási feltételek nem teljesítése esetére előírt egyfajta speciális végrehajtási cselekmény, amely a tartózkodási jogosultsággal nem rendelkező harmadik országbeli állampolgár Magyarország területén való tartózkodásának kérdését zárja le.

- [23] Kiemeli továbbá a Kúria, hogy a felperes ugyan azzal érvelt, hogy a büntetőbíróság ítéletében szándékosan nem rendelkezett büntetésként kiutasításáról, azonban a felperes ezen állítását nem igazolta. Önmagában pedig az, hogy a büntetőbírósági ítéletek nem rendelkeztek a felperes kiutasításáról, nem jelenti a büntetőbíróság részéről e büntetés tudatos mellőzését.
- [24] A felperes különböző jogcímen nyújtott be kérelmeket az idegenrendészeti hatósághoz: a perbeli esetben magyar állampolgár családtagra (**S. N.** magyar állampolgár házastárs) hivatkozással családi együttélés biztosítása céljából, majd tartózkodási kártya kiállítását kérte, gyermekére, **B. L. T.**-re tekintettel. A különböző jogcímen benyújtott kérelmek közül egyik sem képezi előkérdését a másoknak, így az eljárás felfüggesztése nem volt indokolt. **K. L.** Váci Fegyház és Börtönben való tartózkodása a határozat meghozatalát követően felmerült körülmény, amely a perbeli, a felperes házastársára tekintettel benyújtott tartózkodási engedélykérelmének elbírálását nem érinti, amellet, hogy ezen új, először a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott körülmény a Kp. 85. § (2) bekezdése és 117. § (3) bekezdése alapján sem volt vizsgálható.
- [25] A felperes hivatkozása az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikkének 2. pontjában foglaltakra, az Emberi Jogok Európai Bíróságának *Lupsa c. Románia* ügyben, 2006. június 8. napján született 10337/04. számú ítéletére, a családok védelméről szóló 2011. évi CCXI. törvény 13. § (1) bekezdésére és az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére nem volt alapos, mert a Harmtv. nem ad lehetőséget arra, hogy az idegenrendészeti hatóságok a tartózkodási feltételek vizsgálatától, és az annak hiánya esetén alkalmazandó jogkövetkezmények alkalmazásától (tartózkodási engedélykérelem elutasítása és kiutasítás) ezen nemzetközi egyezmény, jogszabályok és eseti döntések alapján eltekintsenek. Egyebekben megjegyzi a Kúria, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményének 8. cikk 2. pontja szerint a családi élethez való jog a közbiztonság védelme érdekében korlátozható, ezzel megegyező indokolást tartalmaz a felperes által felhívott, az Emberi Jogok Európai Bíróságának *Lupsa c. Románia* ügyben, 2006. június 8. napján született 10337/04. számú ítélete, amely szerint a családi együttélés csak fontosabb érdekből (például közbiztonság) korlátozható. A családok védelméről szóló 2011. évi CCXI. törvény 13. § (1) bekezdése a kiskorú gyermek jogait deklarálja, amely a tartózkodási feltételek teljesítése alól nem

biztosít mentesülést, ahogyan az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti családi élet tiszteletben tartásához való jog sem.

- [26] A felperes által felhívott Ákr. alapelveinek sérelme nem volt megállapítható, e körben egyebekben a felperes maga is csak az alapelveket sorolta fel, nem jelölte meg, hogy azok az eljárások mely szakaszában, milyen okból sérültek. Végül pedig kiemeli a Kúria, hogy az idegenrendészeti hatóságok nem mérlegelési jogkörben jártak el, mivel a tartózkodási engedély megadásának kogens feltételei vannak, így a Kp. 85. § (5) bekezdése nem sérülhetett.
- [27] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

- [28] *Amennyiben a rendvédelmi szervek a közrend, közbiztonság veszélyeztetését állapítják meg a kérelmező által korábban elkövetett bűncselekmények miatt, a tartózkodási feltételek nem teljesítése esetén kötelezően alkalmazandó kiutasítás elrendelése nem ütközik a kétszeres értékelés elvének tilalmába.*

Záró rész

- [29] Az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének megtérítésére a Kúria a felperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte, az alperes által a költségjegyzékben felszámított perköltség összegének figyelembe vételével.
- [30] A pervesztes felperes köteles viselni a felülvizsgálati eljárás illetékét, amelynek mértékét a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2020. szeptember 30.

**Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k.
előadó bíró, Dr. Szilas Judit s.k. bíró**